

by tím provedení soudní exekuce bylo zmařeno. Nároky celní správy jsou chráněny ustanovením § 286 ex. ř., jak správně uvedl rekursní soud. Pokud se konečně v dovolacím rekursu dovozuje, že by za nedoplatek cla ručil podle § 100 celního zákona po případě též vydražitel, kdyby nejvyšší podání nestačilo k úhradě celní pohledávky, a že podle § 39 celního zákona a § 166 odst. 18 vládního nařízení čís. 168/1927 sb. z. a n. bez úplného zaplacení celní pohledávky nelze kola v tuzemsku používat, není třeba tyto otázky za nynějšího stavu věci řešiti, ježto předpoklady pro to nenastaly.

Čís. 13137.

O nároku dcery, domáhající se na otci splnění slibu, že jí dá podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, jest rozhodovati sporem.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, R II 505/33.)

Dcera navrhla proti otci, by jí byla soudem určena výbava, a odůvodňovala návrh tím, že ještě před sňatkem otec žadatelky slíbil i žadatelce i jejímu choti, že své dceři (žadatelce) kromě věna zřídí podle stavu přiměřenou výbavu. Soud první stolice odkázal navrhovatelku s její žádostí na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, napadá stěžovatelka podle § 46 (2) zák. č. 100/31 pro nezákonnost a zmatečnost. Navrhovatelka žádala, jak na první stránce svého písemného advokátem sepsaného podání uvádí, »aby jí soudem byla určena výbava«, a v podání tvrdí, že otec ještě před sňatkem jí a jejímu choti slíbil, že jí zřídí podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, že do úplné výbavy scházejí jí ještě předměty, jež vypočítává, že otec slib nesplnil a dosud výbavu jí nezřídil, a navrhuje, aby byl její otec uznán povinným zříditi a vydati jí výbavu záležející v předmětech, jež znova vypočítává, v ceně 10.000 Kč. Správně seznaly nižší soudy, že nejde tu o určení věna podle § 1221 obč. zák., neboť v návrhu není ani zmínky o tom, že navrhovatelka podle § 1220 obč. zák. nemajíc vlastní jmění, má nárok na přiměřené věno proti svému otci a že otec se dovolává své nemohoucnosti zříditi jí slušné věno, nýbrž navrhovatelka uvádí, že otec slíbil jí podle stavu přiměřenou výbavu kromě věna, že jí scházejí do úplné výbavy ještě určité věci a žádá, by otec byl uznán povinným tyto věci jí vydati. O takovém návrhu ovšem nemůže soud rozhodovati v řízení nesporném, nárok ten se neopírá o zákonnou povinnost otcovu podle § 1220 a 1221 obč. zák., nýbrž o tvrzený slib otcův, a správně rozhodly nižší soudy, že o tomto nároku jest

rozhodnouti sporem. Vždyť dcera ani nemá proti rodičům v dle nároku na věno ještě zvláštní nárok na výbavu (viz rozh. čís. 4675 sb. n. s.). Výbava není věnem. Není proto napadené usnesení nezákonným, ani zmatečným podle § 41 (2) d. zák. čís. 100/31.

Čís. 13138.

Jest důvodem k okamžitému propuštění zaměstnance, vytkl-li zaměstnavateli bezdůvodně, že zapisoval do knihy peníze, které do pokladny neodvedl.

K pojmu závažné pokud se týče hrubé urážky na cti jako důvodu k předčasnému propuštění zaměstnance se nevyžaduje, aby urážka byla trestná podle trestního zákona.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv II 100/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení služebních požitků za výpovědní lhůtu, tvrdě, že byl žalovaným bezdůvodně propuštěn ze služby. Žalovaný namítl, že propustil žalobce ze služby důvodně, ježto ho žalobce urazil hrubě na cti, podezřívaje ho, že podvodným způsobem koňal zápisy do odběrní knihy, aniž peníze do pokladny uložil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce odvolací soud nepochybil, neboť, bylo-li jím zjištěno, že žalobce vytkl žalovanému, že zapisoval do knihy peníze, které do pokladny neodvedl, plyne z toho, že žalobce obvinil žalovaného z jednání nečestného, i když ne přímo podvodného, a jest v tom spatřovati závažnou a hrubou urážku na cti jak ve smyslu § 27 čís. 6 zákona o obch. pom., tak i podle § 82 lit. g) živn. řádu, neboť výroky žalobcovými byl porušen smysl pro čest žalovaného a pro žalovaného byla jimi vyloučena další úspěšná spolupráce se žalobcem. Dodati jest, že k pojmu závažné pokud se týče hrubé urážky na cti jako důvodu k předčasnému propuštění se nevyžaduje, by urážka byla trestná podle trestního zákona.

Čís. 13139.

Trestním rozsudkem odsuzujícím žalované pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 odst. I. písm. c) tr. zák., třebaže jest v něm zjištěno, že krádeže byly spáchány v době tísně, která okradené zvlášť postihla, totiž plenění jeho obchodu, není způsobem vízícím procesní soud zjištěno, že se žalovaní účastnili plenění společně a že byli s útočící spo-